Ništa za tebe, ništa za mene

Želimir Jelčić

Želimir Jelčić

Ništa za tebe, ništa za mene

ISBN 978-953-xx-xxxx-x

© Želimir Jelčić, 2022.

In Croatian

Posvećeno Ivanki

Možeš raditi štogod želiš

možeš sanjati štogod želiš
možeš sanjati prošle stvari
možeš sanjati prvog muža
možeš raditi štogod želiš
prvu i posljednju stvar na svijetu
možeš raditi štogod želiš raditi
u kući u gradu u svemiru
možeš voljeti svaku stvar
što je nađeš na svojem putu
možeš voljeti neke stvari koje si našla u svojem životu
sve je san u ovom životu
ti možeš biti zvijezda
ti možeš biti moja ljubav
oh, što ćeš uraditi u svom snu

U ljeto

ulazim s glađu vukova
istinom svoga krila
tijelom suvišne energije
crvenilom na usnama
crnilom užitka u cvijeću
krv teče u meni
zavezan sponama u bilju, u ljubavi

Trebao bih biti muž u sebi
trebala bi me imati u sebi
trebali bi biti jedno u drugom
trebali bi biti u svojoj djeci
ona bi trebala biti.

Nevin mi je papir dalek
kao bura umočena u čašu
kamenu
na dnu broda
kojem sam kapetan
Moje duše više nema
Izgubljena i daleka
kao nevin papir

Tijelo ti je skriveno u krzno
krzno tvog kaputa
dugmeta su sva zakopčana
dodir je njihov hladan
zašto me ne pustiš
na grudi svoje
da udišem miris tvoj
da dišem tvojim ustima
led izvan naših tijela
želje su moje u tebi zakopčane

Moja mladost i ljepota
nježnost darivaju
suncu
oku tvom tamnom
travi
tvojim dodirima
dok se odmaram u vrtu
dok sazrijevaju plodovi
dok otkrivam svoje svjetlosti
tvoju zemlju nosim
tvoj miris nosim sa sobom
Ljubav je naša sunce
koje trči s našim mislima u srcu
U grudima je čežnja
koja raste iz trave i divljih životinja
koja tjera male ptice na let
Nježna su naša srca
plamte u našim grudima
lijepo je cvijeće u našim rukama
Dođi, dođi draga
dođi opet do mojih toplih dlanova
Nježni su naši snovi
Zašto se ne pitaš zašto je tako
znala bi volim te
volim grane što izrastaju iz tebe
volim nježni dodir tvoje utrobe
volim djecu što rastu

Ima i drugih dana
kada snijeţi
kada netko dolazi nešto reći
Zdravo, snijeg je na mojoj glavi
osjećam se toplo u sobi pred ogledalom
kad vidim da smo lijepi par
Osjećam se kao svaki dan
kad ima i drugih dana kada snijeţi
Što drveće zna o tebi ili meni
ili o nama
stanje je naše slično snijegu
Osjećam se kao i uvijek
samo puno bolje

◎

Otvorio sam sanduk *i tražim u njemu knjige, ja sitno bijelo dijete. Knjige se bijele pod mojim prstima. U kuću ulaze gosti, samo jedan mudri bijeli gospodin. Pozdravlja oca i majku. Pozivaju me. Sine! Sine! Ovo je moj sin. Što je sine? Pita me bijeli gospodin. Ja mu pokazujem knjige. Ostavi ih. Ne trebaju ti. Ne, one su mi potrjebne. Spremam se za ispit.*

Hodam. Kupam se u rijeci gdje se svi kupaju, ali me optuže da trujem rijeku svojim zelenim ramenom i zaista, kad namočim svoje rame s njega teče zelenilo po rijeci. Oni su gnjevni, prijete. Ja bježim kroz šumu, pored drveća, a oni viču: Stani! Netko i puca, ali me ne pogađa. Čak niti na čistini. Stižem do ograde, o koju je svezan crni magarac. Dječak s prozora viče: Uzmi ga, samo ga uzmi! Vodim magarca kroz mlado zeleno-sivo žito. Iza nas ostaje trag. Putujem. Malena je kućica ograđena, i unutar je ograde cvijeće i drveće. U dvorištu puno je nikom potrjebnih sitnica. Ulazim u kuću i vidim krevet. Legnem. Iz druge sobe čuje se glas debelog starca. Spava mi se. On ulazi u sobu , a ja spavam.

Treba čitati zvijezde
i super nove
da se vidi jesmo li se sreli
Kroz prozor gledam zvijezde
samo tebe vidim
s druge strane stakla
Dođi, dođi, uđi na moja vrata
spoznaj odsjaj zvijezda
putanju Erosa u arterijama i venama
Plava dubina se budi
sjaji kroz prozor zvijezda
Dođi, dođi zvijezdo i dovedi moju dragu
Donesi moju dragu dahom svoga sjaja
◎

Došlo je jutro
buđenje u mom tijelu
vrijeme je sunca
život si ti
a smrti je nestalo
svjetlost je tu, sveprisutna
daje znakove svoje naklonosti
◎

Želim da mi vjeruješ
da su tvoja bijela bedra
crna
da si moja
i kad to nisi
kad hodaš bez mene, tvoj sam
kad sam s tobom
i kad samo mislim o tebi
želim da mi vjeruješ
da ću tvoje tijelo bijelo
gledati dan za danom

Stoji drvo
i gleda me
pramenovima svojih grana
Stoje kuće
sa svjetlom u sebi
Stoje mirne životinje moga srca
Stoji moja bolest na vratima
Zašto ne uđeš k meni
moja draga?

Mladi se momci loptaju
planetima i suzama
plahtama svojih kreveta
puštaju brade i brke
i budu poete
Ženke su za njih cvijeće
cvijeće su ženke
crno cvijeće obilja i mirisa
crne bodlje užitka
nema plača, leleka
sve je radosno i pjevno.

Krenimo sada ti i ja
kad se sunce spusti
a nebo ostane ispred nas
Krenimo tada ti i ja
kroz ulice, kroz noći
kojima ništa ne ostaje
Krenimo onda ti i ja
kad se žuti prozori zatvore
a mrki dim kad nas okruni
i zastanimo u nekom kutku noći.

Kako ostaviti brazde
u kamenu ljudskog srca
kako ostaviti igre
iako gledaš mjesec
upaljeno puno srebro
Kako ostaviti tisuću ljudi
rođenih u tvom crvenom, krvavom srcu
Kako ostaviti pute, iz bijelog kamena
Kako stvoriti novi oblik
kako stvoriti skončan život
jer iza smrti su nove šume, bukve, jele i smrznuti medvjedi.

Otrov
Sjenica opjeva srditost moju
u svjetlu čudovišta
i tamnoću srdžbe pronosi pričom svojom
do crvenih vrata
sa suncem što se kuha i čini nebo
Otrov lomi kosti duž granice
krši otpor vremena
reže valovite crne sjene, malja, dlaka
voli moju veličinu

Sve se u meni otrova ne boji
ima srca ima kamena u srcu
lako je mojoj ljubavi smiješiti se u proljeće mojim
pjesmama
što grakću o ljubavi
Srce se u meni ljubavi ne boji
života i smrti
dragim usnama dišem
punim pluća
i čekam svoju smrt, otrovanje.

Kiši moja ljubav
nakon nje je sunce
moj dar tvome tijelu
crna zemlja, nepoznata
volim je u tebi
diram riječima, oplakujem
jedrim
u tvojim žilama je moja krv
moja krv je slatka
za tebe ja jesam
za tebe kiši
Što je u tebi moja ljubav ili nešto drugo isto tako crno?

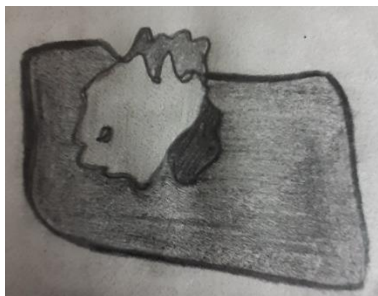

Vrata su zatvorena
vrata na koja želim ući
vrata koja nisu za mene
zelena su vrata
ja jesam zelen
zeleno je i naivno moje srce
Kad će zažutjeti zrelo žito
u tebi
moja trava kad će biti tvoji bokovi
moje drveće tvoje
moje nebo tvoje

Lijepo je
je li kišovito ili sunčano
nježnost me dira
ljubav plavi moje bokove
lijepo je
je li nježno ili ljubavno
Sunce suši moju kosu
more vlaži moje sasušene oči
lijepo je
je li zeleno ili plavo
zeleno je u mojim očima
plavo je u mojim bokovima

Sunce je čađ, crno ulje
nafta je na zrcalu mora
vjetra nema
dim je zvuk radio stanica
među granama maslina
na obali mora ljudi nema
kamenje je u zemlji
Negdje su tople riječi, more je slano, mokro, vlaga se uvlači u kosti, za reumu je topla kupka i koja kap alkohola.

◎

Dok mislim
znam da ponešto i postoji
možda čak i sada, ne nužno
postojanje je dovoljno gorko
za one koji postoje na uglovima
zaokrećemo na druge ceste
da raščistimo mrak
da uzdignemo sebe
da samo mi postojimo kako bi si bili bliski
granica nema strasti i nevinosti

◎

Kad su se neba okrenula
u svom posljednjem titraju
kad su se nebesa otvorila
i uzela mi moje vatre
i kad sam se pitao? čemu sve to?
tada si ušla
sada je zrak svjež
sada su zvijezde plahe
i mora se njišu.

Nakon bola, nakon mržnje
nakon pentranja po brdima
nejasno je kamo nestaju naše rijeke
potpuno crno nebo stoji
oblak vatre udara u grebene sna
neka istina, crna, krvava priča sve je manja nakon bola.
Dolazi vjetar s gora
cvijet je crvenilo mojih usana
cvat je voda potoka
dolazi žestok vjetar
čekaju ga moje ruke
cvat šuti, usne šute, pjesme suncu šute
dišem zeleno, šumu blagu, vodu u noći.

Budim se sam

izašla si u 6
ali zbog nekog nerazumljivog razloga
ima sve manje prostora
ili zbog nekog razumljivog razloga
ima sve manje prostora.

Gdje si bila

kao i ja
gdje sve nisi išla sa mnom
ležati s one strane zvijezda
s one strane trave, svijeta.

Ja sam sam

u pustoši, s tobom
u samoću želim otići sam s tobom
Ja sam sam

Slavonija

Gdje si moje more zemlje i žita
Gdje su moja polja, šume, životinje i zvijeri.
Ljudi kao brašno, kao zrnje
Slavonija sela, kućo moja
gdje su dani djetinjstva
orah, mak
umor ruku od rada
Slavonija, zemljo moja

Pjesma o slobodi, sreći i suncu

Važno je pisati pjesme
kad nam nisu potrjebne
kad nismo gladni
već napiti i siti
Važno je još nešto htjeti
malu zraku sunca u tom izobilju
sitnu pogrješku na tvom licu
važno je pisati
važno je nešto raditi
važno je nešto htjeti.

Reakcionar

Nemir novih snova i igra drskosti
u svijetu krvi i blata
a tvoja žalost
ništa
tek vatreni idol, stup.
Što si ti
nema riječi za tebe
kamen ti nisi koji bi trpio.
Vječnost se sprema dočekati te na izlazu.
Ako i ja umrem u gorčini zaokreta
ti nećeš imati osmijeh za moje bijelo, uvelo lice.
Biti sam, nije ništa novo.

Tebi

Što bi poželjela u svojoj pjesmi
mjesečinu, romancu, ili krvavu zbilju
Bi li voljela lijepo lice
ili da te tučem, da se veselim ili plačem kao klaun.

Otvori vrata

svojim rukama
svjetlosti, bjelini mojih prstiju.

Svojom ljubavlju dajemo ljepotu stvarima

Promatram kako to drugi čine. Hodam, govorim kako to čovjek radi. Moram sve naslutiti, inače neću postojati. Moram sve sakriti tako da netko ne primijeti da sam stvar. Teorijski: ako netko stran dođe na vrata, otkrit će što sam grješno uradio; ali vani je zima i ja ne razbijam prozor. Sve se gubi, mora se sve izgubiti; no, ja postojim, živim, ne zaranjam se dugo u vodu, nisam lutka što drži zatvorene oči. Vježbam. Gradim svoje skrovište, te obmanjujem ih da sam poseban. Zasigurno, bez svijeta ja neću biti stvar, neću biti pogrješno izgovorena riječ: "Spalit ću se. Uljepšat ću se, uz brdo u doline harmonije!". Sve je pogrješno od života. Upravo sve loše: umirem, ruke gubim; sve je to problem, svađa.

Strah, upravo strah dolazi od lijepih stvari. Nisi ti stvarna, ljepoto, ali od ljudi i iz knjiga znam kako se gradiš. Svatko gradi ljepotu, svoju, a svi istu. svatko gradi ljubav; svoju; a svi istu. Nikad se više neću sjećati djetinjstva. Pazi: nož u mom snu, bliže, bliže, sve bliže: moj se gnoj širi preko krika. Moja glava je bijela, hladna soba, krvlju umrljana. Grebem te mrlje, to me boi, kričim, a boje eksplodiraju, skaču, jačaju, vežu se korijenom za podlogu. Rješenje: vezanje za ženu. Urezati u podlogu bakterije i razmnožiti ih (uvećati trbuh), te ne ubijati to dijete, ne učiniti ga predmetom i zapaljivim. (Beskrajna rasprava o djetetu znači već sutra u novinskom papiru. Vlastiti odgovor: ja to ne osjećam.)

Stvari, stvari proizvedene, položene u harmoniji. Ljudi postoje kroz stvari, ali su ipak tu, u toj dolini, u sobi punoj kukaca, a ne nas dobrih stvari.

Što sam naučio, umirući uz njen kovčeg, uz njenu halju? Zašto je ubila i dio mene? Budućeg: koji ne hoda gradom,

sobama, ne počinje graditi vlastitu stvar, ne uči od drugih kako kričati. Budućeg: stvar s vlastitom sobom i knjigom pored kreveta. Nosila je svetu stvar ispod mokre kože. Dijete: kojeg treba uobličiti u novu stvar, nijednoj sličnoj, slika iz albuma. Ispiti mu krv, pojesti mu meso. To će biti trenutak novog života, nove stvari. Osjećam rupu: sve što ljudi stvore; ljudsko je. Ja skrivam svoje oznake stvari. Ljubim se, iako sam stvar, i bježim od sebe. Gradnja spomenika stvari. Stvar sam. Uzimam vlastite daske s poda i modrina me dočekuje i nikakvi grebeni. Ostavimo prošlost i krvave poruke i vragove u mozgu, spustimo se na krevet. Odmorimo se. Mjesec od jučer, stvar, povratimo mu trulost, nakon što se vratimo sebi. Treba se vratiti smislu, ali ne zaboravimo da se ništa ne koristi na pravi način: ni ime, ni prilog ni prijedlog. Niti ćete čuti moj glas. Nema čak ni toga: "Šutim.", niti ove točke.

1779.-1979.

Otac je imao naviku kazivati: "Ne uzimajte ništa zaozbiljno." Rastuću divljim predjelima spoznali smo da ni tu naviku ne uzimamo zaozbiljno (što je bila posljedica relativnosti divljeg predjela; divlji tu ne označuje prostodušnost i naivnost, već zaozbiljno zauzimanje u toku svijeta.) U sazrijevanju uzimali smo oca, ispijali njegove šale, ozbiljni. Vrijeđao nas je tek njegov smijeh i njegove smiješne trikove smo svjesno usvajali i izvršavali. Otac se nadmetao s odraslim ljudima u gluposti, u dječjoj igri nadbijanja i sasvim suprotno navici djece, oni su igru prekidali kada su osjećali opasnost ili su se i dalje natjecali u igri riječi, znajući da se igra nikad istinito neće ostvariti. Djeca se igraju dokraja, s nekom željom, s mekim smradom među zubima da njihova igra bude ne-laž, istina, plovidba po avetinjskom kraju. Djeca vole strave, vlastite duše, zanos prljavih kapi jeseni i čvrste leševe ptica i mačaka pod stijenama. Igre ubijanja nismo gradili do kraja. Tajanstvenost nam nije bila bliska. Tajnovitost je bila u stvarnosti. Isticali su se svojom upornošću moja braća i ja. Iskusnija djeca naviknuta već na laži i glumu odraslih uživala su u svojoj izvrsnoj glumi i licemjerju prema nama. Neprilika je bila za njih u tome da su znali da njihova igra gluma. Kako to odraslu savlađuju? Odraslija djeca nisu bila na našoj strani, a htjela su to biti. Kako ljudi mogu stajati na dvije obale?

Odgovore nismo dobivali. Rekli su samo da to nisu primjećivali u sebi, niti na sebi. Izgleda tako kao da odrasli nikad nisu bili djeca (a mi nikad i nikako nismo mogli odrasti). To je natjeralo moju obitelj na ozbiljno savjetovanje o istini. Na skupu je zamijećeno iskustveno raslojavanje. Starija braća, kojima je bio već poznat naziv što ga je naš podmladak nosio, a ustrašeni, kako bi se mogli odcijepiti od porodice, i tako došli na glas kao

slobodni i poduzetni ljudi opravdavali su svijet kao normalan i naravan događaj. To je radikalnije u našim redovima natjeralo da ih posprdno nazivaju "slijepom državom", budući da su ti htjeli činiti nešto u svijetu, a da ga prije nisu spoznali. Drugi, (mi, među njima vi i ja) spoznali smo ovaj svijet besramnosti, licemjerja, beskrupuloznosti, klasnih razlika, umnih i fizičkih nedostataka, laži, crnine, magije i lažnih svjetiljaka. (Ovo je proglas, samo toliko!) Mi smo (po odraslima) mrtvi. Mi smo natjerani prihvaćati igru. Umjesto izgradnje novog, vrlog svijeta bježi se u tuđi (njegov, njihov) ili se podržavaju i zaustavljaju misli u toku starog (divnog li) svijeta. Mi smo osuđeni. Pitanjima od koga smo osuđeni (Tko nas je osudio?) ne treba se baviti (već i to je znak početka prihvaćanja suca, osude, i sebe samog, i svega, i ništa nismo porekli). Koliko smo slabi? Porekli smo se! Jedino je zadovoljstvo odrastanje. Može li istina umrijeti na takav način, da smo preslabi? Kako se postaje licemjeran, i bez lica? Kako se to dogodilo meni? Velikom djetetu? Ne zaslužuje moj otac da ponavljamo njegovu naviku, te da to ne uzimam zaozbiljno. To je kriza. Za mene nema sumnje, ja sam još uvijek dijete, i neka nitko od vas ne priča da treba odrasti, jer vi ste odrasli i sasvim ste neozbiljni kad to pričate. To je dječja igra odraslog. Opet ste dijete, opet imate stariju braću ili ste starija braća, opet ćete imati oca, iako ste otac. Niste dijete, već otac, i tako više niste dijete vlastitih roditelja, već dijete sebe samog. Ostavimo laž. Vratimo se sebi na početku, svom ocu koji kaže da se igra polako. Nestvarnost, zbilja. Što samo htio? Poželio sam u vrtu znak velik kao moje uživanje mirisa vode, kamenja što su izrasli u dodiru s mojim tijelom. Što sam htio? Poželio sam dječju istinu. Kad sam bio malen, trebalo je znati smiješeći se i dalje, trebalo je znati kada je najbolje ustati

od stola. Trebalo je znati, jednostavno govoreći, trebalo je znati sazrjeti. Kad to jednom postaneš, nikad više rasti. I poslije toga se ne može ništa više reći. Sada treba znati. Ti si lijep, ti si velik, ti si muškarac. Ipak treba znati, dok rasteš ne znaš koliko si velik, dok rasteš ne znaš kako se mjeri.

Ti, na zemlji bit ćeš posljednja zvijezda
posljednja tuga
tisuće godina prevalit ćemo do bezumne smrti
gorjet ćemo, posljednja zvijezdo
u zrcalu tražiš
i potapaš se u meni, ujutro, u kristalu smijeha, u srcu, u moru tmine.

Naše će se noge zaplesti
jedne o druge
glasovi će se spojiti
zavrtjet će nam se u glavi
sjedim sa svojim srcem
samo me smrt može iznenaditi u ovoj noći zvijezda.

U grad, u grad ulaze rulje osvajača
i uz krv s mača prodaju sasušene vene
za punašne zlatne petke
iz riznica gradskih
od proletera melioracijom i denuncijacijom oduzetih.
Oni su svečanost
za nos, za oči vođe!

Ona osjeća
bol i moju ljubav
kolebanje ne traje pak dugo
tek kao kovinski zvuk sata
u drvo ugrađenog, ili pijesak ili vagu.

Spavam
i pjevam ponoćnu pjesmu.
Ćutim borbu sila
teže i lakoće
u zovu Mjeseca.

I brod i kamion
mojom desnicom zrače
i nije važan oblik već unutarnjost.
Bojim samo prvorazredne brodove
a mrzim svako putovanje.

Sanjam spavačice i sapun
i rukav koji skidam
i živim godinu dana.

Dođi u oblik prostora
grleći svoje grudi
donesi svoj nagon
smijeh je naravan na grudima
Zelena se boja odljepljuje
na moje lice prislonjeno na grudi.
Draga, prsti su oružje
što grli grlo i ušne reske.

Oči sklopljene, stali smo.
Nebo je plavo. Oči su oštre, lijepe. Meke. Plave se, duboko.
Cvijeće u rukama.
Na stolu zelene biljke.
Bijeli krevet, bijela kosa, bijelo lice.
Bijela smrt. Bijela djevojčica za dječaka.

1968.

U ovom svijetu trebalo bi se zatvoriti u svilenu čahuru, slušati glazbu romantičara i uživati drogu. Ništa više. Samo droga i halucinacija o vlaku koji nas nosi u rajsku zemlju.

Na kamenju rođen
u svijetu tužan
kao mrtav pas hodam po kamenju
Ubila me je *trava*
a dan se nije niti uhvatio visina.

Hvala, djevojko
krvavog srca na usnama, ljubeći se na prozorima noći
kad podigao sam tešku glavu
i tako umirao
za svaki tren, za ramena, za njedra.

Zaspala si lišćem posuta
u glazbi tijela
naravi djeve
crne paučine prinčeva
bljeskavih nabora zlatnika
(Ti čekaš).

Gostionica kod Ivice
Ivica, brat
pun golubova, tame i bespolne smrti
hodi s perjem, guska.

U gradu
drvo u drvoredu plastičnom
Ono disanjem tu je
i plaše se rijeke umjetnih tvari.
Privrženici, vi što ste zabrinuti za lice
vi što brinete za novce
vi što brinete o krevetu stranca
Prijatelji, vi brinite o vlakovima što prolaze
vi ste stanica
koja se i napustiti može.

Crno grmlje

Crno grmlje diže svoje grane, mršave od borbe uz javor bijeli u srebreno, plavo nebo. Zlatni gavran se odljepljuje i kruži nad velikom smjesom zemlje i trave, u tišini dubokoj kao zgrušana krv isisana iz zgužvanog tijela. U oku tamnom krugu, vide se rijeke koje treba ispiti. Zrak mu postaje sve teži od mirisa praznih poljubaca dalekih planeta. Cvjetni uzorak u vrtu udišu ruke nekog dječaka čijim će kostima vještica ispuniti strašilo, kojem se teško razaznaju oblici usred crnog polja.

Spavaj

u mojim rukama vječno zaspi.
Ljubim neljubljene usne.
Ljubim ne mršenu kosu.
Ljubim netaknuto tijelo.
Spavaj.

Hodam obalom

na nekoj dalekoj planeti
na njenom su planu zacrtane mrlje daha punog žute vodke
s bizonima u mislima
kruha tražim
za hladne peći svog tijela.

Debeli golubovi
ishranjeni na prašini ljubavi dvoje mladih
mlađih, najmlađih ljudskih bića
rođenih u kameno doba ljubavi
lete
noseći pisma na zlatne krevete.

Dinamika moga tijela
U zelenim bojama
s ljubavlju predaka
igram sretnu igru
kiteći ih vrpcama sanjam im divne potomke, čistaće
ulica, potopljenih u mjesečinu
smeće otpadnika
i strganih grla mojih ljubavnica.

Iglice borova
sjećaju me
slomljene kao srca staraca
na motor toga braka.

Vidim mramor
tvojih očiju
zatvoren u limenom košu
nošen na periferiju
načinit će od tebe meki bijeli papir
ti, lanena krpo!

Nevin papir mi je dalek
kao bura umočena
u čašu kamenu na dnu broda
kome sam kapetan
Moje duše više nema
izgubljena i daleka, kao nevin papir.
Tražim srca
mnogih ljudi
vezanih za sramotni stup
budućih zalazaka sunca
uprljanih kao moj dlan
krvlju kitova i vinograda.
Hlače su moj raj
čuđenje vaše moje je spas.

Biti tu
biti negdje drugdje
kao kišno sunce mjeseca travnja
kao ljetno sunce
u sparinu kad kroči
svugdje, i nigdje i drugdje.

Noktima param svoje gladno tijelo
u drvenoj kutiji pokopan
krv cvijeća i mnogih svijeća
nije moja krv
meni treba tvoja krv.

Draga djevojko
meni najdraža
sanjaj s tamne zvijezde, mjesec
tu i nama blizak
letjet ćemo prema zvijezdi
s vatrom dugih mjeseci
svibanj, lipanj, sanjaj
kako imaš sitne ruke
između dvije ruke zelene.

Muhe lete
u mojim rukama, prožetim iglama
u tim divnim ormarima prašine
punima krvlju mojih bolova
prosuti grebeni miluju im jedra.

Madona zelenih buha
izgubljena žena
gubi mene
i moje oči raskvašenog stakla u noktima od zlata.
Zlato, brdo crno
a moje tijelo jahač arapskih konja.
Zlato, brdo crno
kruna božice zelenih buha.

Na trgu starih robova
u zlaćanom oku teleta:
Ideal, visokih krila
vrat je tanak za sjekire
a dupe, mješavina meda
iskvarenim želucima raskvašen kruh.
Zaludu Maja Strozzi pjeva
sućut samo eter spominje
zbjegovi sjena ovog društva
sklonjeni u šumu.
Zašto bježanje, i kamo, u hladno
ali i to je dobro.

Prolom nekog dana
za grudi i težak korak
u načelu tražimo ipak krti glas i skotnost naših predaka
omekšan korak nešto brži
ali koeficijent korisnosti veći što smo bliže radijatoru.

Krug misli
stopa posvećenih tebi
plavo žuto prošaran
ima tvoj oblik spržene trave
ispunjenog nosa
draga si trava tijelu, ispranom mozgu
s jedinom reklamom:
probajte, ispijte, pohvalite
ženu.

Plakao sam
kad su me udarili
Plakao sam
kad sam bio čovjek
Rekli su mi da ne plačem
da ne budem čovjek.

Sada je dan
što bi drugo bilo u nebu, u drveću
u planini punoj snijega smrznutog i škrgutavog
što bi drugo bilo u meni
u praznini, eteru, vodi moga tijela
nego noć, i oštar bol
koji presijeca umor i san.
Treba biti i ostati budan i oprezan
da te štogod ne snađe
da te mrak ne proguta
treba osjetiti
tren, koji će proći, bolan i kratak
svjetlost, koja će doći i neće htjeti otići
ostat će , ali u meni, tami ledu moga tijela, zakratko,
zaludu
ostat će tek ljuska bolnog i bolesnog tijela
zaludu.

Ima li sunce svjetlost ili toplinu?
sve njegovo kao nije i naše!!
Ali, tko bi se trudio izgarati
tko bi žeđao za suncem
Ima li sunce svjetlost ili tminu, ili pjege?
I sve mi tako brinemo da nam se sunce ne razboli
dok smo mi još zdravo
jer ja volim svijet
dok sam ja svijet.

◎

Izraste opet ovaj svijet
samo opet čišći nakon subotnjeg kupanja.
Volim te.
Trebaš oko meni strancu dati
mogu reći voda si
Trebaš voda se zvati okom mene stranca tražiti
Trebaš pozivati preko vode oko oči moje, moje zelene oči
volim vas
Trebaš omekšavati vodu kad pored mene stranca ležiš
Trebaš oko oči moje zelene oči reći:
Budi nježan. Ja spavam pored tebe.
Trebaš stranca pored sebe ukrasiti
Trebaš ukrasiti bol vode oka
Trebaš strancu reći:
Gledaj preko obala voda
Gledaj kako nas to smrt razdvaja, a čamca očiju nigdje.

◎

Tonem ka dnu
tvoje duše, ružičaste i bijele, predane i nepoznate.
Mene nema.
Izgubljen i stran sam sebi
u ogledalu stranaca nalazim trenutak pada
loma i kraha.
Nema.
Tišina.

๑

Dijete
kao iskrenutost oblika
divno smrznuta inteligencija sibirskog mamuta
prvotno za sve (i sebe) dijeleći vjerojatnost
kasnije potpuna zemljanost, ispraznost limenki
i naši preci, i naše razlike u koljenima.
Krov spornih u jednoj kući propušta propuštenost
potiskujući sa sobom zidove iskonskog zvuka
gradove potonulih prijatelja
leukemičara, šećeraša i golubova
okruženi oblikom djece
upadaju mamuti u divne pejsaže zalaska (svoje)
domovine u grmlje.
U sredini veliki stoje pjesnici
more kosi, sunce, vjetar između nas
grješni i ispraznici
i svi su mogućnost
da iznikne dijete oblik mamuta.

๑

Ja jesam
sve stvari bježe
a ja jesam
a kako biti tvrd hrast ako se rasipaš sav
po danu cijelomu i bez kraja.
Svatko od nas lijepih
bez uma nakon rata
izdani na tržnici.
Bljesak tamnog pera nije za nas
tu pored nas
ali svetost vizije sudbine
Imamo iskustvo za otiske noža
kamene unutar parabola zaštite
Svi ljudi jesu, bijahu slobodni od sebe
Pokuša odvrtati ili stići do kraja
a biti iznad nas.

***Ženo*, u tebi sam**
tvoj sam dio
zajedno u nevinosti, ljupkosti, dražesti
u rukama, zagrljaju, plesu, podatnosti, okrutnosti, nasilju
trudnoći, očinskom ponosu, majčinstvu
poljodjelstvu, stvaranju
zalijevanju cvijeća, kupanju, pranju, čistoći, sportu
igri, penjanju na drvo, i padanju, otporu, obrani
svađi, suzama radosnicama, masnicama
zajedno u ljubavi.

Dajući okretan smiješak
napuštajući
držeći more svog junaka prije, ove godine
držeći zrak za neprimjetljiv
dajući ljupkost dražest
napuštajući i prije nego samo sunce izašlo je
Nevin trenutkom vječnosti
lijepi se ljudski um
u jednostavnu pjesmu vječnosti, i starosti.
Slučajna poznanstva
ne-biserje muza puni jedro, živo da se umrtvi
napuštene s devetnaest godina s mirisom obale i
porodice
sve njegove mrtve umjetnosti
planine, vode i utok
male a stare riječi
čvrstoća, riječ s kojom se ne rađa glava
u drugoj polovici svijeta, s datumom revolucije
Dobri rezultati krika ljiljana od mora
Ljiljan od mora: činjenica bitka.
◎

Nikako arapske brojke
zamijeniti latinskima, nedolično
takav zahtjev pokvario bi ispravak
s ubrzanom kretnjom
nešto kao suvremeni oblik
ne, u svakom slučaju, ne ispravljati brojke u rimske.
Slijevanje tamnih povrataka na unutarnje grozote
bolje je samljeti i dobre i paranoike.
Mekan oblik krili se s ne-gubitkom vremena u prosu
zemlje
sigurno se nadaš
mekan oblik se krili u moju ispruženost
svi ljudi jesu bijahu
slobodni od sebe.

Tamno je plavo nebo
zora
halja bijela mlijeko noći
ptice u kosi upletene
srebro plamti kamenje
dah je blijed
s usana rijeke snijeg pada
zove, dugo, dugo pogled u bijelo oko
ruka u pustoši u usahlom izvoru.

Sve je u meni zeleno

Mlječika gljiva što raste
sve što raste u smrti je, a ja sam mrtav
zaista zeleno mrtav
svojoj djevi ja sam zelen
Ja sam zeleno drvo i njegova sjena
dijete zvijezda
krijem se u vodi i snijegu mjeseca što zalazi
između nas je vrijeme, bol, očajanje i gorčina
oh, ne mogu više, dolazim
ne čekam negdje iza sunca
u srcu u tišini
dolazim sa svojom snagom
sa svojim ranama i bolom
leži moje tamno tijelo.

Ti si biljka

zelena i blijeda, velika i tiha
sve što je u tebi je
nosiš cvijeće u rukama i dolaziš k meni
hodaš, sporije dišeš
i sanjaš, sklapaš oči, prolaziš kroz mene, jer ja sam samo
tvoj san
ja sam samo s tobom, kad puše jak vjetar u tvojoj kosi.
Smiješe se tvoje oči, sniješe se tvoji zubi, smiješi se meni
zelenoj travki, suncu, danu, djetetu, nebu, kamenu, vodi.

Magla je

i samo ti znaš da moje zvijezde sjaju
gdje su moje oči sve zelenije, moje oči u mraku.
Drveće stoji, a ja slušam svoje tijelo
napuštam ga da bih sanjao.
Sanjam, i to je bila istina: *& that was the truth*, sanjam
Negdje je svjetlo u visinama, sve je mutno crno ili bijelo
ostavljam svoj prah
ti si sad moja zvijezda
zeleno i plavo
danas sjetu gradim od panjeva
lako se je zabrinuti, sjetan sam, drven.

Voda

Voda dolazi iz dva svijeta u odjeći i gola, čista prije nego što utrči u struju. Dolazi iz podzemlja duboko zaleđena, daleko od svake jeftine biljke. U dolini jeftino drveće glupih sjena, hlad uobražen kao sunce koje plazi u grmlju. Jeftine biljke urasle u tamu zmija. Sunčanost je izblijedjela, umanjena zvjezdanost, uvis, prijeko. Sjenovitost daje iluziju mraza, nalik vodi, u odjeći goloj, mrzloj. Oko ponoći jeftine životinje dolaze piti i isprati hladnoću na žednim zubima; male, crne, tamne, velike i male u noći goloj, odjevenoj. Psi su tu i pseći ljubavnici. Neki kriče krikom svemirskog broda, neki su jeftino drveće, zauvijek jeftino bilje, napušteno, izraslo se mijenja u svjetlosti dana.

Sam čovjek

Kvartet udruženih snova trči oko jeftine kuće: kvartet za jednog, samog čovjeka. Sam čovjek napušta valove udarene o jeftine kuće, no, mnogi sami ljudi dolaze do jeftinih biljaka sa snovima o sokovima, što se pružaju čovjeku na povratku. Snovi uskoro nalik istinama što nisu snovi, snovi, koga mogu spasiti vani, na putu? Sam čovjek na povratku širokih boja i s ritmom u bokovima, trči za onim što je za sreću neophodno i za život punih ruku i pasa. Psi mačke za malog su samog čovjeka psećeg mačjeg oka i osjetljivim pogledom na njihovo društvo. Izgorio je. Poslije sunca mirnog zlata sa zadnjom plavom crtom zraka dolazimo do jeftinog drveća i mrzle vode leda. Peremo noževe za svaki dan, ljubičaste. Spašavamo oštrice. Kapi krvi boje mrzlu vodu led. Jeftino drveće tu pokraj nas.

Uvod

Uputismo se po zemljištu s nevoljenim tragom: trava ispisana, kamenje bijelo s ljuskama sjena, kotač polaganih okretaja oko sebe i žice kloparaju po crnom polju. Noć. Treba tražiti sat, dva odmora. Bez zvijezda. Tmina. Mjesto gdje su ležali nije bilo za njih. Ono je bilo ne-mjesto za njih. Oni tamo nisu ležali.

Tako ružna

negdje sukobljenog pogleda
s maskom
koja se odljepljuje, teži u brid stola
ništa više o tebi.

Ono što si pogrješno čuo
voliš li to, ostanak u pogrješci
ono što voliš kao prah, ne prije tebe
ono što voliš tu istinu čudesnu
ovaj svijet ili bitak ili suze
da ili ne?
Jesi li po prvi put uvidio ono što se preplićе u eteru
ipak je pozdrav drugih, voljeno je
što se obraća ljubavi
što se voli iako ne bi trebalo
Odbaci taštinu, duševnost u dragom svijetu
gdje nitko nije čovjek, luda hrabrost ili ludo vjerovanje ili luda božica
odbaci zaludnost svog prvog uviđanja
što traži mjesto u istinitoj umjetnosti o upetosti i želja
nauči zelenost svijeta, mene
kako bi ušla u sebe zelenu plohu što jednom uraste u divote
biti otvoren, biti zatvoren, ne biti zaludnost što kriči
u svemu što ne čini bol u meni.

Bili smo sami, djeca
što bi drugo bili
ljudi u mraku, kada se boje.

Koliko je moguće ono što nije
ono čega nema
不可能的事怎麼可能
什麼不存在
što dolazi s nama i nestaje u drugima
boljima nego što smo mi.
Moguće jeste
je li i bolje?
Na zametenim putovima, u otupjelim gradovima
i s pustarama u srcu
što je bolje?
Biti mlad, ili biti star
zaboravan si, sve ostaje u pamćenju drugih
koje se ipak dade izbrisati valovima i gutanjem gorke
slane vode.
Ponekad treba i sletjeti.

Plešem u trku
sunce u gradu, misao u suncu, sloboda u gradu
plešem u suncu, okupan i suh.
Sve je gotovo: crni oblak.

Trebat će početi priču
moja mašta, jer nema nikog drugog
ona zelena izrasla mladica žita i smijeha rasutog po obali
po ogradi i oplati brodova.
Malo je vremena za puno pjesme
krikni, vikni, sam zlikovče!
Kako sam te mrzio, volio sam te
iznova kreni, pokušaj ne zagledati drveće, pored puta u nebo
misli o misli
dobro je mišljenje, a ništa drugo nije
Kako sam te volio , mrzio sam te
sve manje mogu misliti o slobodi
Kako sam te mrzio, volio sam te.

Naše sretne gospe
hodaju po moru
naše sretne gospe
kad brodovi odu
vrate se sreći
vrate se svome cvijeću
kao da se vraćaju bolu.

Bili smo zamotani u kapute
u snijeg dva grada
Išli smo našim putovima
i sreli se između dva grada
I bio je dan vatra u mom srcu
u dva grada požar
Išli smo kroz ta dva grada
i požar s nama
Bili smo ti i ja i požar
u našim snjegovima, u kaputima
Bili smo pijani.

Nakon buđenja i prazne boce
plivala je u rijeci
na suprotnu kamenu obalu
s vječno golim smiješkom
zavodljiva, egzotična kao pjesma
lijepa
ili tek tako, zanimljiva.

Miran, i magije slušam
u vatri paljeni kad su puževi
i drveće kad progovori
kad promori, mori, romi
šuma lisna i žuta, u oku njenom.

U zimski dan ulazi gola koža
napuštam svoje nazore na svijet
ulazim u topli, maglini, vlažni, bljuvani kutak za opijanje.
Zvijezde se bore za moje snove
sam sam.

Položi me
kad budem umro u bijeli krevet.
Uživat ću kratku neku sreću, u noći.
Položi me spavati
i ne ključaj sobe.

Mongolija.

Zvuk konjske dobrote. Cvijeće. Konji. Sedlo. Jezero. Koračanje. Oblijevanje obala. Šume, zubi i jatagan. Tu su visoke planine i moje duboke sjene. Gole stijene bijelog snijega i neke sitne životinje. Skupljamo plodove za živu igru oko breza.

Dok brdo nestaje pod mojim nogama
i dok tjeskoba nestaje pod mojim mislima
ja ću umirati u istom danu sa svojom majkom
a artizam će teći, polako
kao voda niz blagi brijeg.

Djevice su plašljive
dok zovu na nježne grudi:
"usni na mojim grudima"
Djevice su plašljive
dok nas k njima
brzo bose noge nose.

U koštanim pustinjama
svi bezimeni
kroz vjetar i prašinu
ženi svojoj
kroče sa sretnom zvijezdom
i krikom
i ponosom
i vjerom
u zlatna zapuštena polja.

Leonard Cohen: It will be fine for a while
Treba se držati podalje od vrata
poneke vatre
boje nježnih poljubaca
kad vjetar puše sam kroz ulice
dugo, dugo sam
i kiše kad se sliju u suze

Nema ničega zelenog u snijegu
Nema mojih stopa
Da zacrne bije plohe
Nema mojih tragova
U ljudskom životu
Nema moga traga
U ljudskom pokretu brisanja

Idi, ti tuporođeno

reci tamo kako pjevaše jednom tu moju pjesmu
uronjena znalačka ličnost
kad te taj slučaj pogodi u suzvučju
blaženo i lažno
gradit ćeš veličinu te ispucanosti
Reci ovdje kako se traži ispunjenost u šupljini
ne previše daje ta krasota života, trenutak
Htio bih sve
ali ne život ruža
tvrdoću u magičnom krugu
u crvenom položenom preko sebe
jedan krik ususret sebi
Reci njoj koja odlazi
što pjevaše jednom tu pjesmu o meni, pjev ne pjevaše
što učini od njega
otvorenih usta životinja
Reci da sam ti dao mogućnost
da budeš lijep i velik, prah iz moje glave, sve reci.

◎

◎

Svršio sam s vlastitom svijesti
我已經完成了自己的意識
I Trocki je refleks unutarnjeg
i pjevao sam jučer
ali sasvim loše.
Nasuprot meni jelo i zaborav u papiru
Bio sam dječak, i vrt je naslade bio tu
i tako bez prijatelja, hodim
i nema svršetka ta godina, i natrag, natrag
bio sam, što više nisam.

Suša
Dolina puna nekog straha što zrije, kao dijete mjesecima.
Prepukla zemlja cijedi u suhoj dubini sok za svoj porođaj.
Sunce plače svoje suze u suhom polenu.
Osušit će mu se oko.
Bit će suho.
Sve je suho.
Suša.
Suhe vode potoka.
Suhi bez glasa i bez dima sela
suha tikva, kao mjehur sapunice
prska žutom vodom.
Ispečeni vrtovi kao naše nage žene
koje sjede ili leže
suho umorstvo.
Ubojicu bi trebalo objesiti za isplakano sunce
s nogama u prahu.
U suhom jezeru s bijelim valom,
vještica diže stup uzavrele vode.

Sunce

Preko crnih maslina
Kao visoko drvo treba svjetlost
To su pjesme pjevane za čovjeka

Kovnost mene

Moje riječi bez imalo rime
Ja, vrt korova
I cvijeća što se guši

Ako umrem

baš kad utonem u prvi san
neću nositi oružje
I neću plakati
samo ću osluhnuti vijesti u 23 sata
Musik zum Träumen
neću čuti ništa drugo
osim glasa svog izbora
glasa svog zla
čemu mirovanje
godine su već prošle od tridesetdruge
čemu povijest
ako nema okreta
srca prijatelja
i neprijatelja

Iskra sunca
Na tvom čelu
Rupa rascvjetala
Na tvom čelu
Sreća
Na tvom čelu
Riječ mrtva, čežnja
Boli u zimski dan

Dovoljno je malo neba
Za ljubav mrkih krila
Žuti se nebo od voljenja
Dovoljni su mali prozori
Okrenuti meni, pogledu
Da budem pogled
Okrenut tvari koja nije u meni
Dovoljno je vrijeme
Što se stapa sa smrću
Da budem
Taj što gubi nešto
Nalik na mrko krilo

Zar nas je strah?
zloslutnih pogleda
Sve ljubavi su sretne
Ozelene se oči dugim pogledavanjem

Noć je.
Noć je s mjesecom došla
A golubova više nema
zriju u vrtu, rastu do ljubavnika u noći
Noć je s mjesecom došla
I raste preko sazrelih ljubavnika
Noć je.
Grad je ispred mene
Obasjan svojom tamom
Carevnom noći
Zidova punih anonsa
Coca~Cola, što bi drugo čovjek pio
A da ostane trijezan

A ja otrovan
kraljicom noći, kraljicom mraka
nepremostiva dvoličnost preko voda koje plave ulice
zastor koji pada
usred prizora viđenog toliko puta
u rano jutro

Nikad i nigdje
nije bilo više antracena
Nego u mom srcu i džepu mog kaputa
I nijedna želja nije mirisala više nego na još
Nego što su moja htijenja željela biti
Ispravna i dobro usmjerena, naciljana iskreno i poželjno

Putujem s oblacima
ka sretnim obalama mora i leda
Koje me zažele
Pisanje pjesama je trenutak za ograde, vlastite i tuđe
Ograde nas brane i kriju ono što neželjeno odajemo
Bol, boli li nas, veseli li nas, ponekad je ipak zaludu
Bol je krivica

Ruke su zvijezde
Neba moga davanja, buđenja, građenja svijeta
Među nama
Ti si oko, što me vodi van
Na zelena polja
Sredina je sada prazna, draga

Bolje je oprati se na rijeci
što proteče
Oko žena i cvijeća
Zaslijepljen svjetlom , trebam neko vrijeme
Da te uzmem kao ženu
Opet si voće što zrije

Nitko ne kleči

Na zemlji s oružjem
Nitko ne spominje naš prah na zemlji
Hvalimo te
Tebi za ljubav cvjetamo
Na poljima ničijim
S prahom
Sa crvenilom krvi preko naših kora
Pjevamo riječi o nekome, o nikome

Neka tvoje oči govore

Нехай ваші очі говорять

Kao sunce
Neka budem slijep, da se zapalim
Izađi pred svoju kuću
Snove raširi
Daru moje duše
Snijegu

Ponesi svoje čelo

visoko
Koje nosiš ponosito
van u druge svjetove
Dah svoj izdahni
U vremenu što dolazi, mi smo bliski

Bolje je oprati se na rijeci
što proteče
Oko žena i cvijeća
Zaslijepljen svjetlom , trebam neko vrijeme
Da te uzmem kao ženu
Opet si voće što zrije

Doći ću, očistiti pluća
Za buduća proljeća
Oprati ruke i zelene mišiće
Ti ćeš prinijeti svoje male dražesti
Naši će mišići biti mladi
I neće biti dovoljno napora za njih
Neću biti dugo sam
i ti ćeš stići

U srpnju
Kupam mišiće
U sunčanom pjevu, luom danu hodam
I još luđe pjevam
Oni: *Luda!*

Tražim bilo koga, crvenog

Tko će me razumjeti na jugu
Neka pruži ruku i pokrene se govorom prema sjeveru
Snjegovi se bliže mojoj ruci, i kiše
Šume će tada, zatim, biti ledene
Zore više neće biti
U to doba bolesti i prodora divljaka
Udaljit ćemo se nakon toga, udaljiti od borovih šuma
No stići ćemo do osjetljivih princeza i pri tome izgubiti svoje cvijeće
Isplatiti stare račune, izgubiti razum, svoju ljepotu i muškost
Pisat ćemo pisma svakog dana, pa i danas
Oživjet ćemo
A s druge strane, pakao i raj stat će iza nas
Orat ćemo svoja polja
Našim očima iz divljih neprohodnih šuma
U nama će izgorjeti smola borova
Bijelim dimom jutrenja i večeri
Brda su crveno smeđa sa skakutavom dječicom
Prošlost ovog čovjeka ostaje tamo preko planina, na rijeci što izranja i buči
Sa svakom zorom, kružnim tokom zvijezda.
Na odijelu je sada snijeg, što raste na našim tijelima kao mlađak
Sinovi imaju očeve i dobru njegu
Muškost što struji Preko tijela i duše u vječnom miru

Dajući okretni smiješak
napuštajući
Držeći more svog junaka, prije ove godine
Držeći zrak za neprimjetljiv
Dajući ljupkost, dražest napuštajući
Prije nego samo sunce izašlo je
Nevin tren vječnosti
Lijepi se ljudski um u jednostavnu pjesmu vječnosti,
starosti
Slučajna poznanstva
Crno biserje muza puni moja jedra
živa, pa se umrtve
zapuštena devetnaest godina
s mirisom obale i porodice
sve njegove mrtve umjetnosti
planine, vode i utoci
male stare riječi
s kojima se rodiš
u drugoj polovini svijeta, s datumom revolucije
dobri su rezultati od krika, boje ljiljana, od mora
činjenica bitka: krik, ljiljan, more.

Piramide otpadaka.
Zmije beskrajno zelene, plavi otrov trulih ljuštura
vodenog oka
Bazen s mlijekom i pahuljicama
Mir i sloboda.
Travke neke suhog sijena
Okrunjene letom gorućih samoubojica
Piramide otpadaka.
Zmije tijela, zbi što grebu u zidu
Piramide otpadaka.
Vjesnik novih četiri kotača.
Mjesec.
Strelice ludila.
Želim biti lud, biti lud, biti sretan
Biti ili možda ne biti.
Koliko je zmija u kandži orla
Oh, prepelice izgaženih krila

BUUM

I tada ***bi***
udari me svjetlost

Čovjek, sam

Kvartet združenih snova trči oko nedovršene kuće, doma: kvartet za čovjeka, samog. Sam čovjek napušta valove udarene o zidove kuće, no mnogi ljudi sami dolaze do izraslih biljaka na poljanama sa snovima o sokovima što urastaju u tijelo na povratku. Snovi su uskoro nalik istini, mogu li snovi ikog spasiti vani na putu? Čovjek sam na povratku trči s ritmom u bokovima za onim što je za sreću neophodno i život punih ruku. Psi su mačke za malog čovjeka samog. Izgorio je u psećem, mačjem oku, osjetljiv na njihovo društvo. Poslije je sunčano, mirno zlato sa zadnjom crtom zraka. Peremo noževe za svaki dan u mrzloj vodi, ledu. Štedimo oštrice.

Rat

Zar će i danas biti toga
Taj je dan tu, nije prošao, niti do podneva
Svemu je kraj
Otrov koji nas guši
Naš je otrov
Svaki je otrov za nas
Uz dobar profit, sami ga sebi kuhamo
I naše žene nam ga kuhaju
U tvornicama oružja radi i do 80% žena
Sve zlo je od naših majki

Uvijek progovorim kad je vjetar tu, ovdje

Zrak mi je težak od smole moga tijela
Starost mi daje drugačiji nijansu u eteru
Zrak sobe daje lepršavost mojem starenju
Tužan sam kad ulazim u gradove
kad ponovno govorim bez vjetra u jedrima
bez vjetra u sebi
Moja je dobrota u prirodi
Samo tamo dolje gdje su vatre
gdje je vjetar koji je jači od moje zbunjenosti
i koji mi daje smjer
sramota je boriti se sa zakonima prirode
sa svjetlom i mrakom
nekoga ubiti u svom proboju
i boriti se s njime
kreveti vlastite sobe trebali bi biti zlatni, i drveni
Naviknemo se kako borovina gori, vjetar preko snjegova,
vjetar s prašinom među zubima
Vjetar preko crnog mora
A nakon toga čisto, plavo nebo
Nakon toga sam si u šumi i poželiš usta puna zemlje ili
snijega

Sva izblijedjela sunca u krugu moga srca
Trave kreveta
Napuštam orbite u ludom meni
Kristalu leda
U pore krvnih žila urasta neka žena
Kristali zelenog rastanka
Smiješak, neka ruka u zraku
I otac koji je sretan što je došao kraj razgovorima o duši nekog djeteta
Moje su oči samo za tebe
I igru jutra
Kopam s one druge strane sunca
(*I život je kraći*)
Pokreću se ledenjaci
Sve širi pokrov mojih bokova
Led ljubi utrobe mojih žena

Cijeli svijet izvire iz tebe
I ja sam tvoj prvi primjerak
Zatim slijede drugi elementi
Ti si nemjerljiv prostor
Iz prostora dolazi zrak, iz zraka vatra, iz vatre voda, iz vode zemlja.
Zemlja sam kad se rodim,
plod, bilje, životinje i ljudi.

(Doba gladnog leda)

Labudovi osunčani naftom
Kriče svoju ljubav
Ljubim ponore ptica
Zrak je mekši od njihovog postojanja
Plavo prostranstvo
U kori boca
Ispijena se vraća pogledu
Stisak krila
I smiren bok
Kruži nad djecom
U sitnim, uskrslim kamenjima
Čežnja me vraća ledu
Oboljelom od otrovnih gljiva
Moja su usta šupljina
(*spaljena koža na djetetu*
a u meni srce
ono i ja smo sretna bića)

Pjesnik sam svih daljina

I blizina
Svih zelenih i smeđih
Svih mojih
Pjesnik sam za sebe, i tebe i svih drugih

6499153

Gurnut niz padinu snijega
Plivam neplivač
Gusto mlijeko tuge guši glas
Disati kroz njene usne propušteno
Stvorih ljubav za sedam dana
(*moj sretni broj*)
Mrtva je opruga sedmog dana
Zabode se u vrat životinje, zvijeri
Stroj skida pamćenje golih primisli
Oko mene, u meni žive ptice
Hrane se na stubištu
Svjetla nema
Osim iskrenutog lika djevice
Vrag će sići, vrag je u meni

Pogledah u nebo

Možda čekam sunce
I proljeće
Čekam svoj uzlet
Svoju ljubav
U sebi primijetih mrak
I možda tugu
Čekam svoju ljubav

Povratak djevojci

Zelenoj bez sunca
Ona slomi srce
Za prstenje i poklone proroka
Nije bilo lose, nije lose, niti će biti loše
Proročanstvo je; mnoga dobra
Žutost, zrelost njenu čekam
Na ulicama grada
Smirenje bolova
U cvijeću sutrašnjem
Svijeće spaljene na orgijama
Bačene u smeće
I tada ulazim u novi čisti život

Uvečer

Kad se zemlja i nebo dodirnu
Prstima svojih zvijezda
Svjetlima ljudskih ruku
Ostavljam te
Iza sebe
Dođi natrag, ljeto
Neka svjetla gore
Gledam iz mračne sobe
Sjenke, sjenke

Zeus

Između mene i korijenja
Nešto je zeleno
Zelena trava ili srž
Mlijeko je to zeleno
Urastam, puštam korijenje, svoje zelenilo
Između mene i neba
Zelene grane ili kora
Zeleno nosim u svojoj glavi
Svoju zelenu ljubav

Apolon

Nešto se rascvjetalo u mojoj glavi
Ili na njoj
Ljepota
Središte svijeta više nisam, snove sam prosanjao
Okrećem se oko svoje osi
s pogledom na zoru svijeta
A svijet je premlad za mene i moje tijelo
Nova su otkrića na pomolu

Afrodita

Grčka nam je sve dalja
Radi ružnih misli o svom tijelu
Grčka za nas bije više zemlja željena
Napustili smo tijela ispod maslina
I prešli u snove
More je sada tamno, bez nas
Sada ljuljamo se u nebeskom svodu
Ljudi su crni i hodaju nam ususret
S mlijekom u rukama
Što to činiš, Grčka, od svojih ljudi?

Zna li itko koliko je star?

Ne dolazim sam.
Donosim gomile pijeska i mulja
Svojim tijelom prekrivam ulice
Rijeke i mora mene teku
Dolaze i ljudi tek dijelovi moji
Uspavani u mojem moru
Dolaze tužni ljdi
Putnici
Što legnu, pa se probude
i opet zapitkuju

Dok se kriješ u vodi i snijegu
Mjeseca što zalazi
Čujem što starac reče:
Τα πάντα ρει
On misli na svoju veliku prošlost
Kao o prevrtanju nebesa
Za njega sam tek zeleno drvo
I njegova tek sjena
Dijete zvijezda i dijete bilo čega
između mene i mene izvan vremena
Mene nema
Odgurni glupost i ,ludu
Očajanje i gorčina su glupi

Pjesma se pjeva
Čita, više crta
Govori viče mijauče
Zijeva
Pjesma se pjeva
O ljubavi dragosti nježnosti
O maženju draganju tepanju
O zemlji travi drveću nebu
O pjevanju se pjesma pjeva
Pjesma se šapuće u uho na usne tuđe
Pjesma se dahom daje
Pjesma se u ruke daruje

Na početku smo ljudi
Što teku svojim putovima
Zajedno do istog ušća na moru.
Vjetar je u lišću, tamnom lišću djevojačke kose,
Vjetar je u kosi, tamom se prosipa,
U kosi tvrdog i gorkog lišća,
Tvar našeg života oblijeva mnoga otočja,
I napušta nas u moru

Pitanje 67. i 68.
U tvojim očima je pitanje.
Pitanje kao mnogokut.
Tvoje oči nisu slijepe, zvijezde su u njima.
Pitanja smiruju dok su u tebi.

Chicago
Srce je paperje, toplina
Srce je cvijet, biljka i voće
Srce je slika zvijezda.
Naše je ime jedna riječ
Riječ u rukama, srce.

Slušaj, doprli su valovi,
vjetar do crnih kuća,
do otoka.
Ne želim biti star i umoran,
biti kamenje nerazumno.
Želim biti tu između neba i zemlje,
u visini voda,
oblak bez imena, nerođen,
i trenutak kasnije kiša,
ponosan bez povijesti,
bez porodice,
želim biti nov.

Napuštam brojke
Sav brojevni sustav
Iznosim svoje plavo lice,
puno zemlje i mulja
Nosim to lice ljudima na liječenje
Bol neka napusti moj bolni korak
Mulj ostavljam moru
Neka ga spere s mene
Neka nači svjetlo putovati
Mojim obalama, mojim kostima

Nešto nedostaje.
Izgubio sam svoju obalu, svoje more
Valovi su stali
Kao da su otpali sa zvukom tekućeg lišća
Valovi su se preklopili
Valovi su neslomljivi, nisu se slomili
vrh još uvijek stoji na tren
(*nema nekog reda*)
Valovi su kao brda, visoke zvijezde
Ludo je što su ostali što su i bili, tek voda

Dionisis blues
More je sito
Sito u utrobi
Ribom i vodom, solju
More je iskreno, valovito
Zavoljelo je moje tijelo
Jede moje meso
Zaokupljen sam njenim milovanjem
Utapam se u njemu
More je sada isto moje tijelo
Koračam u moru, novom prostoru
Snovi su dobri, nalik su istini

Vidljivo je, čujno, slobodno i mirno
ono što postaje riječ nad nama.
Jednog ti se dana dajem u ruke, besmrtan
U svemu što sam mogao biti
Tvom udaljenom glasu
Kao broj, bezbojan je jedan a i tisuća.
Veći nego što sam sam, manji sam, oduzet
preobražen u ništa.
Ne zaboravi oduzeti mi i zaborav
dio mog tijela i dio mog srca.

Konji plaču u svojim tužnim očima
Očima opušteni uz stabla na obali
Vrati se, ja gore sam na oblaku
Blijedo mi je tijelo, drago našim pticama
Uzimaju s bogate trpeze bijela zrnca kristala.
Strujim u okomici svijeta, nošen vizijom
Vatre, ugasle žutice na zapadu
Zvuk izgorjele planete, čudan je u načelu.
Ovi ljudi podvojeni
Na rat i mir
Mržnju i ljubav
Užitak golih i nasmiješenih božica
Na trgu, ližu rane i kožu
I hrskavu slabinu
Ljudi isječeni na trake za novčić
Što to radite?

Oduzmi oči.
Cvijeće.
Bio je.
Čak je i previše slobode u razgovoru,
Od usta do usta.
Slobodni smo boriti se protiv smrti.

Tijelo mi je zemlja, voda i vatra
Kad se raspadam
Raspadam se u sebe
Titram u svemiru sam
Čula se moja u tijelu više ne dodiruju
Niti ne treba

Tamno je već
Velike oči iz tvojih očiju izviru, šesterokutne
Ne govore tvoje oči
I ruke su slijepe
Počivaju dugo na tebi

◎

Hodam plohom neke daleke planete

Na njenom planu su mrlje daha
Punog votke žute
S bizonima u mislima
Kruha tražim
Za hladnu peć svoga tijela
No, nijedna žena nije za mene
Bespomoćnog lutalicu svijetom
Praznim
Od mojih osmijeha
Od mojih tjelesnih dodira
Koje ne poklanjam ovom svijetu
Obučenom u blijede halje
Od neprestanog pranja
U jakim lužinama
Nijedna žena nije za mene
Uklesanog u kamen
Rođenog s bogom
I njegovom ljubavi obješenom o beskrajna drveća u praskozorja
Nijedna žena nije za mene
Mrtvaca žutog čela
Otrovanog olovom
Paketa ljubavi
Nijedna žena nije za mene
Uprskanog tamom neba
Loših zvijezda
Dana loših misli
Nijedna žena nije za mene

U vodi truloj
Od lešina
Ukopanih za plesa mnogih divljaka
Nijedna žena nije za mene
Za mene bez žene
Gubim igru
Mrak.
Flauta.
Cvijeće.

Bojim se, nema za mene vremena
Smrt će me stići
U tom trku preko prepona
Zato u dilemama sanjam
Mislim, možda imam ženu ili brod svoj
Bogat sjenama starim i prezrelim
Mislim, možda na putovanje
Ili na sanduk svoj bogat miševima omašćenim mojim kostima
Mislim, možda krik ili možda svoje ime

U tvom oku vidim snijeg i sladoled
U tvom oku okus sladoleda vlada
Naša tijela su pomiješana s ledom
Ne letimo, plivamo ogoljeni sladoledi
Draga, došla su dobra vremena, ima dobrog sladoleda
Bijela su drveća izrasla u tvom srcu
Tako dalekom
Crna su krila radosti posijana na tvom polju
Tako mi nepoznatom
Noći su se rascvjetale u tvojim očima
Tako divnim za mene
Tvoje je tijelo pokopano među moje bokove
Tako duboko u meni
Tražim ljubav
Možda je nađem
U srebrenim dvorcima svoje mašte

Draga zašto bacaš
Gladnom psu
Suhu kost
Treba
Meso buta oblik golih koža
Miris stopa drage gazdarice
Gladnom psu

Chicago

Srce je paperje, toplina
Srce je cvijet, biljka i voće
Srce je slika zvijezda.
Naše je ime jedna riječ
Riječ u rukama, srce.

Želimir Jelčić

Rođen u Markovcu, Našice.

Boravi kraća vremena u Ivancu, Obrovcu, Bosanskoj Gradišci, Banjaluci, Cresu, Malom Lošinju, Varaždinu, Zagrebu i Chicagu.
Sada, živi i radi u Zagrebu.

Stoik, introvertiran i pati od teške prokrastinacije.